

وقایع افغانستان از 2001 تا 2014 میلادی

فصل نهم

(بخش 65)

حملات توپخانه پاکستان بالای خاک افغانستان

در جریان شب و روزیکه از هر طرف صدای انتقاد و اعتراض علیه مقام های پاکستانی بلند بود و حتا نزدیکترین حامی و متحد آنها (سفیرانگلستان در کابل) دست آنها را در ترورها و انفجارهایی که توسط گروه طالبان در افغانستان صورت می گرفت، دخیل دانسته و خواهان قطع حمایت مقام های پاکستانی از شبکه حقانی و شورای کویته شده بود، صد ها موشک و گلوله توپ توسط ارتش پاکستان بالای مناطقی در شرق افغانستان شلیک میگردید. منابع مطلع گفتند که در جریان یک هفته، به تعداد ششصد موشک بالای خاک افغانستان پرتاب شد و تنها در یک شب، به تعداد دوصد و سیزده موشک بالای شهرک "دانگام" در ولایت کنر شلیک گردید. گزارش های رسیده بیان داشتند که موشکهای پاکستان بالای مناطق "سورکمر"، "زورکمر"، "زوربراول"، "ترله کشی"، "شور گل"، "برکشی"، "سرکنه"، "برچمرکند"، "مره ور"، "نری" و غیره اصابت کرده اند. البته قبل از آن نیز، ارتش پاکستان، صدها راکت بالای خاک افغانستان شلیک نمود که در موقعش، دولت افغانستان به رهبری حامد کرزی، در برابر چنین گستاخی ها

وتجاوزها از در سکوت، کرنش و مُماشات پیش آمد. این بار نیز هر چند کمسیون دفاعی پارلمان، مجلس سنا، وزارت امور خارجه و وزارت دفاع افغانستان به نحوی واکنش نشان دادند، اما به نظر مردم افغانستان، هیچ یک از آن واکنش ها کافی، مؤثر و سازنده نبودند. رییس دولت افغانستان متأسفانه نخواست با اقدامات، تحرکات و دیپلوماسی فعال و زرنگانه، از یکطرف مردم افغانستان را در برابر حملات نظامی پاکستان بسیج نماید و از سوی دیگر نتوانست افکار جامعه جهانی را آنطور که باید به این رویداد خونین جلب کند. به این اظهارات نرم و غیر جدی سخنگوی وزارت امور خارجه افغانستان که در برابر خبرنگاران ارایه نمود، توجه فرمایید: " ما به سفیر پاکستان گفتیم که ما به روابط خود با پاکستان نگاه ویژه ای داریم و نمیخواهیم که تداوم این حملات به این روابط آسیب برساند. " و سفیر پاکستان گویا گفته باشد که: " شلیک موشکها از خاک پاکستان بالای افغانستان عمدی نبوده است ". (!؟)

در میانه این حوادث، شخصی بنام " امر خیل " که بحیث فرمانده نیروهای سرحدی در ولایت کنرایفای وظیفه مینمود، گستاخی های جانب پاکستان، او را به فریاد آورده علیه تحرکات ضدافغانی نظامیگران آن کشور اظهارات و اعتراض های آشکار بعمل آورد، ولی چون از سوی حکومت مرکزی وارگ ریاست جمهوری پاسخ مثبت و اقدام مناسب دفاعی صورت نگرفت، عاقبت، از وظیفه اش بعنوان اعتراض استعفا داد.

قضاوت افکار عامه مردم افغانستان در قبال آنهمه بی توجهی، ندانم کاری و عدم احساس مسوولیت دولتمردان شان چنین بود که حملات استمراری توپخانه نظامیان

پاکستانی بالای خاک افغانستان هرگز ممکن نبود بدون موجودیت یک توطئه مشترک فی مابین مقام های پاکستانی و نیروهای خارجی، (ناتو، امریکا و انگلیس) صورت گیرد. طرحی که حامد کرزی نیز حتماً از آن مطلع بوده است.

خبرگزاری " اسوشیتد پرس" بتاريخ بیست و دوم ماه سپتمبر سال 2010م موضوعی را فاش نمود که بهتراست بخشهایی از آن را در همینجا نقل کنیم : " حملات پاکستان بر خاک افغانستان در جواب به عملیات نظامی - مخفی است که توسط افغانهای اجیر سی. آی. ای از چندی بدینسو در خاک پاکستان (مناطق سرحدی) صورت میگیرد. باساس برخی از منابع رسمی غرب و افغان، سازمان استخبارات امریکا (سی. آی. ای) یک تیم اجیر سه هزار نفری افغان را برای پیشبرد عملیات مخفی در افغانستان و در صورت ضرورت، خارج از سرحدات افغانستان در اختیار دارد و از آنها در هر دو طرف سرحد میان افغانستان و پاکستان استفاده میکند... حکومت افغانستان، سازمان های استخباراتی کشورهای دخیل در جنگ افغانستان، ناتو و ... همه از موجودیت و فعالیت های این گروه اجیر که برخی از منابع تعداد افراد آنرا سه هزار و برخی ها پنجهزار میگویند، بخوبی آگاهی دارند".

"اسوشیتد پرس" علاوه کرد که : " این گروه، عملیات خود را بیشتر مستقلانه انجام میدهد و جز به سی. آی. ای، به هیچ کس دیگری جوابگو نیست... در سال 2009، افراد مربوط به این گروه، مطیع الله قانع قوماندان {امنیتی} ولایت کندهار و عبدالخالق همدرد مدیر مبارزه با جرایم جنایی را با یکتعداد از محافظین پولیس در یک حمله مسلحانه در دفتر سارنوالی (مدعی العموم)

استیناف آن ولایت به قتل رسا نید... استفاده از این گروه های مسلح اجیر افغانی برای سی. آی. ای هم از لحاظ سیاسی و هم اقتصادی مفید میباشد. عبور نیرو های امریکایی از سرحدات افغانستان و داخل شدن آنها به خاک پاکستان به هدف اجرای عملیات، برای دولت مردان امریکا باعث ایجاد درد سر شده است ... زمانیکه از لحاظ سیاسی و یا نظامی، اقدام برای عملیات مستقیم امریکا مشکل میشود، زمان آن میرسد که نیرو های محلی چریکی را تربیه، تجهیز و تمویل نمود تا آنها (عملیات را) انجام دهند. "

چرا نظامیان پاکستان ولایت کنر را بصورت خاص مورد حمله قرار میدادند؟

برخی از تحلیلگران سیاسی- نظامی و تعدادی از رسانه های افغانستان گفتند که بیشترین اهداف توپخانه یی پاکستان را مناطق " شیگل"، " سرکنه" و " برچمرکند" واقع در یک ساحه چند کیلومتری ساحل رودخانه کنر تشکیل میداد و منظور پاکستانی ها عبارت از اخراج باشنده های محل در خاک افغانستان، راست کردن مرز و غصب اراضی افغانستان میان دریای کنر و خاک پاکستان میباشد. تخطی های آشکار نظامی پاکستان و شلیک توپخانه و راکت بالای خاک افغانستان تنها ظرف کمتر از دو سال بدین قرار بود:

*به تاریخ هشتم ماه آگست 2012م ، بالای شهرک نری، به تعداد 148 راکت شلیک گردید.

* بتاریخ هشتم ماه آگست همین سال، بالای شهرک دنگم 12 راکت

* بتاریخ بیست و سوم ماه سپتمبر 2012م بالای شهرک دنگم و سرکنه 17 راکت

* بتاریخ پانزدهم ماه اپریل 2013م بالای شهرک مروره 10 راکت

* به تاریخ بیست و سوم ماه اپریل 2013م بالای شهرک دنگم 24 راکت

* به تاریخ سی ام ماه اپریل 2013م بالای شهرک دنگم 37 راکت

* به تاریخ پنجم ماه می 2013م بالای شهرک دنگم 14 راکت

* بتاریخ دوازدهم ماه می 2013م بالای شهرک شیگل 30 راکت

* درعین تاریخ ، بالای شهرک سرکنه 35 راکت و تجاوز هوایی پاکستان بالای اسعد آباد کنر

* به تاریخ دوم ماه جولای 2013م بالای شهرک شیگل 60 راکت

* درعین تاریخ ، بالای سرکنه 30 راکت

* بتاریخ شانزدهم ماه سپتمبر 2013م بالای شهرک نری 40 راکت

* به روز بیست و پنجم ماه سپتمبر همان سال بالای شهرک سرکنه 59 راکت شلیک گردید.

* بتاریخ هفتم ماه دلو 1392 خورشیدی (27 ماه جنوری 2014م) شلیک چندین راکت از سوی پاکستان بالای شهرک " مرور " مربوط ولایت کُنر صورت گرفت که در نتیجه آن، سه تن از ساکنان محل به شمول دو کودک به قتل رسیده و پنج

* به تاریخ بیست و یکم ماه ثور سال 1393 خورشیدی، به تعداد سی و شش راکت از سوی نظامیان پاکستان بالای ولسوالی (شهرک) های "دانگام" و "شپگل" ولایت کنر پرتاب گردید.

برای آنکه موضوع بیشترشگافته شده واصل و ماهیت غرض آلود سیاسی پاکستانیها بیان شده بتواند، اینک، گوشه هایی از یک نوشته تحقیقی " پایگاه عکس و خبر" ایران را که در ماه آگست 2013م به نشر رسید، در اینجا نقل مینماییم:

" مسئله بسیار مهمی که نورستانی ها را در کابوس فرو برده، نفوذ پاکستان در نورستان شرقی است. علاوه بر طالبان افغانی، حزب اسلامی، القاعده (شامل پاکستانیها، عربها، چینی ها، ازبکها) ، "جیش محمد" و گروه های دهشت افکن لشکر طیبۀ پاکستان در نورستان حضور دارند. بنا به هردلیلی، بعد از مرگ اسامه و برچیده شدن بساط القاعده از وزیرستان جنوبی، آی اس آی از طریق شورا های کویت و پشاور تصمیم گرفت تا نورستان را به منطقه همیشگی حضور جنگجویان خود مبدل سازند و از این طریق، مناطق شمال و شرق افغانستان را تحت تهدید خود درآورند. قوای نظامی پاکستان در مناطق مرزی، نقاط حساس را گرفته اند و میکوشند سهولت هایی را به افغانها مهیا سازند تا در بین آن نفوذ داشته باشند. اطفال افغان در مکاتب سرحدی پاکستان درس میخوانند، افغانها از بازارهای سرحدی مردم محل استفاده میکنند،

حتی پاکستانی ها به افغانها تذکره {شناسنامه} های خود را توزیع نموده اند. قرار اطلاع، بیش از بیست نفر پاکستانی در قطعاتِ سرحدی افغانستان یکسال عسکری کرده اند، همین امروز بیش از هزار تن از مخالفانِ مسلح دولت در ولسوالی {شهرک} های کامدیش و برگمتال جمع شده اند و میخواهند این دو ولسوالی را تصرف کنند. مناطقی که قوای نظامی پاکستان در آن حضور دارند :

* گذر ناوه پاس بالای سرکانی

* گذر غاخی کندو بالای مرور

* گذر مزری پینه در خاص کدر

* گذر بنشی بالای منطقه ساو

* گذر ارنوی بالای بریکوت

* گذر نگرو اُسن بالای گوردیش

* گذر پشاورک بالای قریه پشاورک برگمتال.

.... مولوی فضل الله قوماندانِ طالبانِ سواتِ پاکستان مشهور به "ملا رادیو" یا "ملا اف ام" چهار بار به نورستان آمد. او دامادِ مولانا صوفی محمد است که در آستانه حمله امریکا به افغانستان، هزاران جنگجوی پاکستانی را از پاکستان به افغانستان فرستاد تا آنکه در جنگِ ولسوالی برگمتالِ نورستان کشته شد. میجر یوسف (مسوولِ پیشینِ آی. اس. آی {بخش امور افغانستان})، نیز به "پیتی گل" آمده و از آن جا به کامدیش رفت و به افرادی که در جنگ

شکست خورده بودند، پول توزیع کرد، یک قطعه ششصد نفری امر به معروف و نهی از منکر که به سیاه پوشان مشهور هستند، زیر رهبری کرنیل منیر که از کار کشته های استخبارات پاکستان میباشد، در تلاش اشغال تمام مناطق کامدیش است(290)

یکی از مقاصد دیگر مقام های پاکستانی مبنی بر زیر فشار قرار دادن کُنر، موازی با ایجاد پایگاه مطمئن برای تروریستهای تحت فرمانش علیه افغانستان، قطع بلا وقفه جنگلات آن ولایت و انتقال آن خاک پاکستان میباشد. چنانکه شبکه تلویزیونی طلوع در کابل، بتاريخ بیست و چهارم ماه مارچ 2014م گزارش مستند تصویری را به نشر رسانید که نشاندهنده قطع بی باکانه جنگلات آن ولایت از سوی گروه های تروریستی و اجنت های پاکستانی بود.

در شب و روزیکه پروسه انتخابات ریاست جمهوری افغانستان ادامه داشت نیز مقام های نظامی پاکستان به موشک باران مناطق " شیگل " و " دانگام " ولایت کُنر ادامه دادند. یک مقام محلی ولایت کُنر، در حالیکه شلیک ده ها موشک بالای خاک افغانستان را، " تجاوز آشکار " پاکستان خواند، به رسانه های افغانی گفت که هیچ مدرک و بهانه یی برای این موشک باران در میان نبوده است. همین منبع رسمی ولایت کُنر همچنان گفت که در اثر موشک باران اخیر، تعدادی از دام های مردم کُشته شده، منازل رهایش آنها ویران گردیده و ساکنان مناطق تحت حمله، به جا های امن پناه برده اند.

یکی از خبرنگاران افغان (عبدالحی ورشان) در نیمه های ماه اگست 2014م در صفحه " فیس بُک " خویش نوشت که " طالبان از شش سال به این سو

تلاش کردند تا از طریق ولسوالی برگمتال، راه را به ولایات شمالی بدخشان، کندوز، تخار، بغلان، پنجشیر و لغمان بازکنند... در روز سوم عید فطر، حمله گسترده ای را بر روستای " پچی گرام " آغاز کردند و این قریه را توسط سه صد جنگجوی طالب تا به دندان مسلح، در ظهر پنجشنبه توانستند با به شهادت رسانیدن یازده تن از ساکنان قریه، به شمول یک کودک و یک زن، فتح نمایند. " همین خبرنگار علاوه کرد که گروه طالبان وقتی داخل قریه " پچی گرام " شدند، خانه های ساکنان آنرا به آتش کشیدند.

این درحالی بود که باز هم جانب دولت افغانستان هیچگونه واکنش رسمی نشان نداد، مگر نشریه الکترونیکی " افغان پیپر " بتاريخ هشتم ماه ثور 1393 خورشیدی نوشت : " آیا این خاموشی دولت افغانستان در مقابل پاکستانی های جنایتکار، دیپلماسی است یا بی غیرتی محض؟ آیا افغانستان یک موشک هم ندارد که متقابلاً پرتاب نماید و یا از خون مردم خود دفاع کند؟ "

جالب این بود که از یکطرف حکومت پاکستان، خواهان عقد قرار داد ستراتژیک با افغانستان بوده و حتا هیأت مثلث (افغانستان - پاکستان - امریکا)، به منظور " حل بحران " فی مابین دو کشور، پیوسته جلسه دایر میکردند، ولی از سوی دیگر، حکومت مداران پاکستانی، دست اندازی، توطئه و شلیک موشک بالای خاک افغانستان را متوقف نمیکردند. چنانکه در همان هفته یی که حامدکرزی رییس جمهور افغانستان، پرویزکیانی رییس ارتش پاکستان و جان کری وزیر امور خارجه امریکا در بروکسل دیدار میکردند، مقام های ولایت کنرا اعلام کردند که ظرف بیست و چهار ساعت گذشته، به تعداد بیست و چهار فیرراکت توسط پاکستانیها

بالای ولسوالی " مروره " صورت گرفت که موجب شهادت چهار نفر به شمول دوزن گردید. مقام های ولایت کنر اضافه نمودند که ظرف یکماه، به تعداد یکصد راکت بالای خاک افغانستان پرتاب گردیده است. پس از آن نیز این عمل نظامی از سوی حکومت پاکستان تکرار گردید. چنانکه شبکه اطلاعاتی " انتی وار " در اخیر ماه می 2013م نوشت که " پاکستان چندین موشک و گلوله توپ در دو روز اخیر بالای کامدیش مربوط به ایالت نورستان افغانستان پرتاب نمود که در اثر آن، یک تن از باشنده های قریه " دبا " کشته شده و دو تن دیگر زخم برداشتند.

منابع خبر افغانستان بتاريخ سی ام ماه حوت 1392 خورشیدی اعلام نمودند که " در نتیجه حمله های توپخانه ای پاکستان بر ولایت کنر، چندین تن کشته و زخمی شدند و خسارات فراوانی به بار آمده است. " منبع رسمی ولایت کنر گفت که " از دیروز تا کنون، بیست و یک موشک بر بخش هایی از ولسوالی دانگام این ولایت برخورد کرده، جنگلها آتش گرفتند و شماری هم کشته شدند. " اداره امنیت ولایت کنر همچنان اظهار نمود که " در یک سال اخیر، بیش از یک هزار و ششصد موشک از پاکستان بر خاک افغانستان پرتاب شده است. "

علاوه از همچو دست اندازیهای نا جوانمردانه حکومت پاکستان، تلویزیون " طلوع " در کابل از قول مقام های امنیتی ولایت میدان وردک در ماه مارچ 2013م اطلاع داد که در جریان چند روز گذشته، نزدیک به دوصد نظامی و اعضای سازمان های استخباراتی پاکستان، به ویژه آی. اس. آی برای کمک به طالبان افغانستانی، به ولایت میدان وردک رسیده اند... این نظامیان پاکستانی، هدف از آمدن شان را

آماج قراردادنِ سربازانِ هندی در این ولایت میگویند، در حالیکه هیچ سرباز و کارمند هندی در میدان وردک حضور ندارند...

علی رغم اعتراض های جانب دولت افغانستان و نگرانی های مردم آن و در آستانه جابجایی سران حکومت ملکی پاکستان و دعوت از رییس جمهور غرض مسافرت به آن کشور، رسانه های داخلی و خارجی در ماه جولای 2013م خبر دادند که بازهم، ده ها موشک پاکستانی بالای شهرک دانگام مربوط ولایت کنر فرود آمد. سخنگوی وزارت امور خارجه افغانستان به رسانه ها گفت؛ اگر پاکستان این موشک پرانی ها را متوقف نکند، موضوع را به شورای امنیت سازمان ملل پیش خواهند کرد.

خصومت و خیره سری مقامهای پاکستانی تا آنجا متبازز بود که حتا وقتی "میامحمدنواز شریف" صدراعظم آن کشور در اوایل ماه دسمبر 2013م وارد کابل گردید و در عین حالیکه با حامد کرزی رییس جمهور افغانستان در درون قلعه ارگ جمهوری مشغول ملاقات و مذاکره بود، به تعداد شش موشک دیگر بالای شهرک " دانگام " مربوط ولایت کنر پرتاب شد. این تخطی آشکار مرزی و نظامی پاکستان نیز از سوی مقام ریاست جمهوری افغانستان نادیده گرفته شد و مغایر تمام تعاملات سیاسی و بین المللی، هیچ اعتراضی در برابر آن انجام داده نشد.

حامد کرزی بتاريخ سوم ماه اکتوبر 2011 م ضمن یک سخنرانی تلویزیونی خطاب به ملت افغانستان، در حالیکه هیچ تذکری از تجاوز نظامی و شلیک توپ و موشک ایران و پاکستان علیه خاک افغانستان بعمل نیاورد، چنین گفت : " امروز

زمان آن است تا بزرگان، نخبگان سیاسی و نظامی، علما، روشنفکران، بزرگان قوم و مردمان شهر و ده و تمام افراد این کشور متحداً با یکدیگر برای دفاع از استقلال، تمامیت ارضی، دفاع از دست آورد های ده سال اخیر و قانون اساسی کشور، عمل نمایند. اما، وقتی این " بزرگان " و " نخبگان " و " روشنفکران " و . . . فریادشان علیه تجاوز نظامی همسایه ها را بلند میکردند و خواهان اقدامات بالمثل از سوی دولت میشدند، در برابر خبرنگاران داخلی و خارجی، با بی دردی کامل میگفت که : " به گفته ها و نوشته های نا درست و تأیید نشده ی رسانه ها باور نکنید، اگر ثابت شود که همسایه ها واقعاً تجاوز نظامی کرده اند، در برابر آن اقدام مقتضی صورت خواهد گرفت... "

این اظهارات رییس جمهور در حالی صورت میگرفت که والی ولایت کنر، فرمانده امنیتی و اهالی آنجا، از شلیک مجموعاً (یکهزار و پنجصد) موشک و گلوله توپ از سوی پاکستان بالای آن ولایت سخن میگفتند. همچنان، گزارشگران حاضر در منطقه، نه تنها شلیک صد ها گلوله توپ و خمپاره و موشک از سوی پاکستان بر ضد افغانستان را تأیید میکردند، بلکه حتا تصاویر ویدیویی و مستندی را نیز به نمایش می گذاشتند. گزارشهای منتشر شده، از قتل بیشتر از هفتاد تن، ویرانی ده ها منزل و آواره گی هزارها نفر باشندۀ مناطق مختلف ولایت کنر خبر دادند. آنچه در این میان بسیار جالب بود، این بود که مقام های نظامی و حکومتی پاکستان از شلیک موشکها بالای خاک افغانستان انکار میکردند، دولت افغانستان به رهبری حامد کرزی سکوت اختیار مینمود و سخنگوی نیرو های نا تو که در منطقه حضور فیزیکی داشتند، از موضوع اظهار بی خبری مینمودند. (یا علی العجب !)

جنرال محمود شاه یکی از افسران بلند پایه شبکه استخباراتی آی. اس. آی، ضمن یک مصاحبه با عبدالحی سحرخبر نگار بی بی سی پیرامون رویداد های اطراف مرز میان دو کشور، چنین گفت : " در مناطق مرزی افغانستان با پاکستان، یک بازی علیه پاکستان در جریان است . هدف این بازی، زمینه سازی برای حملات امریکا به خاک پاکستان است . حکومت افغانستان به فضل الله که یک شورشی پاکستانی است ، در نورستان پناه داده و به مولوی فضل احمد یک شورشی دیگر پاکستانی در ولایت شرقی کُنر پناه داده است . افراد آنها با عبور از مرز، سربازان ارتش ما را می ربایند، سپس آنها را سر می بُرند، از آنها فیلم میگیرند و (دی وی دی) آنها به بازار ها بفروش میرسانند. از اینکار، امریکا و دولت افغانستان اطلاع دارند، ولی خود را به بی خبری میزنند و درمقابل، از ما میخواهند علیه گروه حقانی عمل کنیم..." همین جنرال پاکستانی می افزاید: " ...آنچه حالا انجام میدهیم، جواب متقابل پس از حمله به سربازان ماست . سربازان ما در حال حاضر با نیرو های حکیم الله مسعود، طالبان پنجابی و لشکر جنگهوی در این مناطق درگیر هستند، ما با این گروه ها می جنگیم ... " (

(291

جالب این بود که این جنرال حُقه باز آی. اس. آی پاکستان، اولاً کلیه برنامه ریزی های تروریستی درازمدت و حمایت های آشکار و پنهان جانب حکومتش از افراد و گروه های مسلح ضد افغانستان در خاک پاکستان را مانند سایر جنرالان و افسران دروغ پرداز آن کشور نفی میکند و درعین حال، به دولت افغانستان وحتا نیرو های بین المللی حق نمیدهد، اندکترین اقدام برضد تروریستهای صادرشده

ویا علیه هژمونی خودِ شان در خاکِ پاکستان انجام دهد، ولی صرفاً بخاطر اینکه گویا دولت افغانستان دو سرکرده " مخالف " آن کشور را در نورستان و کنرپناه داده است، قلمرو افغانستان را همه روزه موشک باران میکنند. روی همین استدلال است که مردم افغانستان پیوسته از رییس جمهور (کرزی) انتقاد میکردند که چرا اجازه عمل بالمثل را به نیروهای نظامی افغانستان صادر نمیکند؟ یعنی اگر موشک باران خاکِ افغانستان بخاطر موجودیتِ خیالی دو عنصر مخالفِ حکومتِ پاکستان جایز است، پس چرا عین عمل برای دولتِ افغانستان جواز نداشته باشد. در غیر آن، هرگاه احیاناً ادعای آی. اس. آی مبنی بر پناه دادنِ دو سرکرده مخالفان در خاک افغانستان واقعیت هم داشته باشد، چرا مقام های پاکستانی نمیخواهند این موضوع را از مجاری دیپلماتیک و از راه های مذاکره و مفاهمه با جانب افغانی حل و فصل نمایند ؟

نکته بسیار مهم دیگری را که این افسرِ عالی رتبه و سابقه دارِ آی. اس. آی ضمن این مصاحبه افشا نمود، اینست که گفت : " ... در سال 2004م در یک کمیسیون سه جانبه (افغانستان - پاکستان - امریکا)، هیأت باصلاحیت و با تجربه افغانی با حضور چند امریکایی، از کابل با خود نقشه ای را آورده بودند که در آن مناطق مرزی بین دو کشور علامت گذاری شده بود. در همان نقشه ای که هیأت افغانی از کابل با خود آورده بودند، آنها (افغانها) بیشتر از شش کیلو متر را به جانب (پاکستان) بخشیده بودند، در منطقه " خوگاخیل " در مهمند ایجنسی، ولی من خودم آن شش کیلو متر را دو باره مسترد کردم و گفتم این مناطق جز خاک افغانستان است ... " (292)

هرگاه این ادعای افسر بلند پایه شبکه استخبارات ارتش پاکستان صحت داشته باشد، از دیدگاه ملت افغانستان، یکبار دیگر اتهام خیانت ملی متوجه دولت حامد کرزی خواهد شد.

همسویی های گاه و نا آگاه امریکا با پاکستانی ها در عین زمان، هم موجب تعجب برخی ها میشد و هم با اساس ضرب المثل مردم ما، "به زیرکاسه نیم کاسه" را تداعی میکرد. مثلاً در حالیکه مقام های جنگ افروز و توطئه گر نظامی پاکستان به بهانه " موجودیت طالبان پاکستانی در خاک افغانستان"، همه روزه به حملات توطئه یی علیه خاک افغانستان ادامه میدادند، شبکه اطلاع رسانی افغانستان بتاريخ 24 ماه اسد 1393 خورشیدی از قول وزارت امور خارجه امریکا نوشت که :

" گروه حرکت المجاهدین مرتبط به القاعده در ولایات شرقی افغانستان برای خود اردوگاه آموزشی تأسیس کرده اند... حرکت المجاهدین، اردوگاه های آموزشی خود را در شرق افغانستان فعال کرده و عملیات نظامی علیه نیرو های مسلح هند و غیر نظامیان کمشیری را براه انداخته است ... این گروه های تروریستی با همراهی دیگر گروه ها مانند " البدر" و لشکر طیبه با استفاده از پوشش گیاهی و راه های طبیعی صعب العبور در سه منطقه اردوگاه آموزشی ایجاد کرده است." اما، رسانه های افغانستان و تحلیلگران سیاسی پس از انتشار این گزارش، واکنش نشان داده گفتند که " گروه حرکت المجاهدین با اجازه نهاد های پاکستانی به ویژه سازمان اطلاعات ارتش پاکستان (آی. اس. آی) به طور آزادانه در این کشور فعالیت میکند و فضل الرحمان خلیل رهبر این گروه نیز در اسلام آباد زنده گی مینماید... پاکستان با طرح این ادعا، البته این بار از زبان

وزارت امور خارجه آمریکا میخواد حملات راکتی اش به ولایات شرقی کشور، به ویژه ولایت کنر را توجیه نماید و بگوید که اگرما به کنر راکت می پرانیم به خاطر از بین بردن همین شبه نظامیان مسلح است ..."

حامد کرزی، پس از خاموشی گزینی ها و لیت و لعل بسیار در قبال عملیات توپخانه یی پاکستان علیه افغانستان، بالاخره در ماه اکتوبر سال دوهزار و دوازده، طی یک کنفرانس مطبوعاتی در کابل اظهار داشت که " چون ما تا هنوز دارای سلاح های ثقیل و مؤثر نیستیم، بنابراین نمیتوانیم به اقدامات بالمثل برضد پاکستان متوسل شویم " و متعاقباً گفت که " اگر آمریکا ارتش افغانستان را مسلح با سلاح های ثقیل نسازد، ما این سلاح ها را از کشورهای دیگر مانند چین و هند و روسیه خریداری خواهیم نمود." و در بخش دیگری از سخنانش افزود که : " ما موضوع موشکباران جنوب افغانستان توسط پاکستان را با مقامات امریکایی در میان گذاشتیم ، مگر آنها نمی پذیرند که چنین حملاتی بالای افغانستان صورت گرفته باشد. "

ضعف، سکوت گزینی و عدم اراده ملی دولت حامد کرزی از یکطرف واستمرار موشک باران بی موجب مناطق جنوب شرقی (کنر و نورستان) توسط نظامیان پاکستانی ازسوی دیگر که همه روزه از جان و مال مردم بیگناه ما قربانی میگرفت، موجب گردید تا بالاخره، اهالی مناطق متذکره از دولت مرکزی کشو نا امید گشته در هفته اول ماه جون 2013م، عریضه کتبی با درج مهر و امضای صدها نفر عنوانی نواز شریف صدراعظم جدید پاکستان بفرستند و به این وسیله، از او بخواهند شلیک موشکهای مرگ آفرین بالای مناطق شان را قطع نموده در جهت

تأمین صلح و امنیت با آنها همکاری نماید. تقاضای بی که نه تنها برآورده ساختن آن برای نواز شریف ویا هر صدر اعظم انتخابی دیگر پاکستان مقدور نیست، بلکه در تاریخ روابط بین المللی کشورها و بخصوص در تاریخ دیپلماسی افغانستان هیچ سابقه بی نداشته و این اقدام درویره گرانه در عین حال، باعث گردید که مایه شرمساری دولت مرکزی افغانستان نیز تلقی گردد .

باساس گزارش خبرگزاری بی بی سی که بتاریخ سی ویکم ماه می 2014م انتشار یافت، مجلس پارلمان افغانستان، وزیر دفاع، معاون امنیتی وزارت امور داخله و مسوول اداره امنیت ملی را احضار نموده پیرامون موشکباران خاک افغانستان توسط نیروهای نظامی پاکستان از آنها توضیحات خواست. در گزارش آمده بود که " وزیر دفاع برای وکلا گفت که آخرین تصمیم رییس جمهوری در خصوص این موشکبارانها این است که به وزارت دفاع دستور داده که شما آماده گی بگیریید. " در این گزارش همچنان از قول مقام های دولتی افغانستان آمده بود که حدود هزار موشک در یک هفته اخیر از خاک پاکستان بالای ولایت کنر در شرق افغانستان شلیک شده است .

آنچه در این مورد جالب بود، این بود که قرار گزارش، وزیر دفاع افغانستان، در حالیکه پاکستان را دشمن خواند، برای وکلا گفت که " ما آماده گی لازم را داریم و امکاناتی داریم که به دشمن جواب بدهیم... ولی اینکه ارتش عملاً به مقابله پردازد، از صلاحیت او نیست، بلکه رهبران سیاسی باید در این مورد تصمیم بگیرند..."

در گزارش از قولِ والی ولایت کُنرآمده بود که " در یک هفته گذشته بیش یک هزار موشک از پاکستان به این ولایت شلیک شده که منجر به مرگ شش نفر و زخمی شدن 38 نفر شده است ... بیش از سه صد خانواده مجبور به ترک خانه های خود شده، ده ها خانه ویران و صد ها دام از بین رفته است ... "

باید متذکر شد که اظهاراتِ کرزی پیرامونِ خریداری سلاحِ ثقیله از کشور های دیگر، موردِ اعتراضِ وزیردفاع امریکا از یکطرف و موردِ نیشخندِ مردم افغانستان و جهان از سوی دیگر قرار گرفت؛ زیرا مردم استدلال میکردند که رژیمِ که حقوق سربازانش را خارجی ها میپردازند، اقتصادِ سالم و عوایدِ ملی کافی ندارد و کاملاً متکی به مساعدت کشور های خارجی میباشد، چگونه خواهد توانست سلاح های ثقیل به ارزش میلیارد ها دالر خریداری کند؟ علاوهً، وی در اوایلِ سالِ 2013 میلادی، با ژست های ریاکارانه یی، حین سخنرانی در محضرِ فارغانِ امورِ نظامی در شهر کابل گفت: " نیروی نظامی ما به حد کافی قوی و مسلح بوده و همین نیروها ضامن دفاع از خاکِ افغانستان میباشد، ما دیگر به نیرو های خارجی نیازی نداریم... " اما وقتی پای دفاع در برابر تجاوزها و تخطی های جانبِ پاکستان در میان می آمد، میگفت که " افغانستان سلاح ثقیل ندارد تا به پاسخ پاکستان بپردازد. "

مشکل آفرینی های جانبِ پاکستان، تنها شلیکِ صد ها موشک بالای قلمرو افغانستان نبود، بلکه باساس گزارشهای منتشرشده در رسانه های افغانی، مقام های کین توز و عقده مندِ پاکستان، در اوایلِ سالِ 2013 میلادی، بگونه خود سرانه، زورگویانه و تجاوزگرانه، خطِ " دیورند " را تا عمقِ پنجاه کیلومتری

عبورنموده چندین پاسگاه نظامی در خاک متعلق به افغانستان بنا نمودند، سوای آنکه دولت افغانستان در جریان قراردادشته باشد. پاکستانیها در پاسگاه های مذکور، سلاح های ثقیل و سربازان مسلح خویش را جابجا کردند.

خبرگزاری بی بی سی در نیمه ماه اپریل 2013م از قول سخنگوی وزارت دفاع افغانستان گزارش داد که " نیرو های پاکستانی اخیراً علاوه بر اینکه وارد قلمرو افغانستان شده و در خاک این کشور " دروازه مرزی " تأسیس کرده اند، به انتقال و جابجایی سلاح و نیرو در امتداد مرز نیز پرداخته اند. "

در یک خبرنامه ریاست جمهوری افغانستان که متعاقب نشر این گزارشها، پخش گردید، آمده بود که " جانب پاکستانی در سال 1382 {خورشیدی} به کمک و حمایت نیرو های ائتلاف، 11 پاسگاه سرحدی و تأسیسات مربوط به آن را از موقعیت های قبلی از عمق اراضی " مہمند اجنسی " به منطقه فعلی در گوشته (ننگرهار) در امتداد خط دیورند انتقال و جا بجا نموده اند... "

متعاقب نشر این خبر، رسانه های افغانستان از برخورد مسلحانه میان مؤظفین مرزی افغانستان و پاکستان وکشته شدن سرباز افغان بنام " محمد قاسم " و هشت تن از سربازان پاکستانی گزارش دادند. منابع امنیتی افغانستان گفتند که پاسگاه " گوشته " به تصرف سربازان افغان درآمده است، اما شاهدان عینی به رسانه ها گفتند که نظامیان پاکستانی هنوز هم در پاسگاه هایی مستقر هستند که در خاک افغانستان اعمار گردیده اند.

اهالی برخی از شهرها و ولایات افغانستان از این برخورد مسلحانه و تصرف مجدد پاسگاه " گوشته " و شهادت سربازان کشور، با برآورد اندازی تظاهرات دامنہ دار، با بلند کردن شعارهای ضد پاکستان و با به آتش کشیدن بیرق آن کشور، استقبال نموده آماده گئی شان را در راه دفاع از هر وجب خاک میهن ابراز نمودند. اما، افراد و منابع دیگر اظهار داشتند که آنهمه فشارها، تخطی ها و شلیک توپ و خمپاره توسط نظامیان پاکستانی بالای خاک افغانستان، یک توطئه سیاسی و یک تبانی میان حکومت های (افغانستان - پاکستان - ناتو) بخاطر یکطرفه ساختن معضله خط تحمیلی " دیورند" قبل از سال 2014م میباشد. منابع وزارت دفاع، امنیت ملی و مقام های محلی افغانستان گفتند که پاکستانیها تا ماه سپتمبر 2014م، به تعداد شش هزار موشک بالای مناطق مختلف ولایت کنر پرتاب نموده که در اثر آن ده ها نفر کشته شده، خسارات مالی زیادی بعمل آمده و چندین هزار نفر از باشندہ های مناطق مذکور جبراً بیجا شده اند.

البته این، نخستین تجاوز و تخطی جانب پاکستان علیه تمامیت ارضی افغانستان نبود. در سالهای قبل از آن، یعنی سالهایی که جهاد مردم این کشور علیه قشون متجاوز روسی ادامه داشت نیز پاکستانی ها، مناطقی را در نواحی مرز میان دو کشور به اشغال خویش در آورده بودند که از آن، در جلد اول این اثر تذکر بعمل آمده است .

در بحبوحه همین گستاخیها و دست اندازیهای جانب پاکستان، نشریه انترنتی " افغانستان - رو " از قول منابع رسمی ولایت بدخشان افغانستان، در ماه می 2013م نوشت که " شواهد نشان میدهند که سازمان استخبارات پاکستان

درصد تاسیس پایگاه برای شورشیان افراطی از مسیر نورستان به مناطق کوهستانی بدخشان در شمال افغانستان است... تاکنون ده ها جنگجوی پاکستان و دیگر کشورها در بدخشان دستگیر شده که این ادعا را ثابت میسازد و با گرم شدن هوا، بدخشان در خطر بیشتر فعالیت افراطیان قرار می گیرد..."

ولایت بدخشان افغانستان از رهگذر موقعیت جغرافیایی، با کشورهای چین، پاکستان و تاجیکستان مرز مشترک دارد و از ناحیه ستراتژیک نیز برای این کشور ها فوق العاده مهم میباشد. بهمین دلیل، منابع رسمی در شمال افغانستان با نگرانی اظهار داشتند که نا امنی در بدخشان، تأثیر مستقیم بالای کلیه ولایات شمال و شمال شرق افغانستان خواهد داشت .

موازی با این تحرکات مسلحانه در ولایت بدخشان، مقام های محلی ولایت سرپل (در شمال افغانستان) گفتند که یک گروه دوصد نفری مسلح، وارد این ولایت گردیده و دست به شورش و خرابکاری زده اند. وزیر دفاع افغانستان که در جریان عملیات تصفیه وی نیروهای افغانی در مناطق نورستان سفر کرده بود، ضمن یک سخنرانی در جمع سربازان آنجا، اظهار داشت که اخیراً، مقام های دینی و دولتی پاکستان دروازه های برخی از مدارس مذهبی را بسته و طلبه های آنرا غرض جنگ و خرابکاری به سوی افغانستان فرستاده اند.

به سلسله همین فعالیتهای خرابکارانه مقام های پاکستانی در سراسر افغانستان بود که خبرگزاری "بُستِ باستان" از قول مسوولان محلی ولایت بدخشان در ماه اسد 1392 خورشیدی نوشت که "یک شهروند کشور تاجیکستان را به اتهام عضویت در شبکه های تروریستی بازداشت کرده اند." قرار اظهار مقام های امنیتی

بدخشان، تروریست دستگیر شده در برابر دوربین خبرنگاران ظاهر شده و گفته است که وی بخاطر " جهاد " علیه نیرو های خارجی، سه سال قبل تاجیکستان را ترک نموده به ایران رفته و پس از یکسال اقامت در آن کشور، به پاکستان رفته و مسایل نظامی را در وزیرستان شمالی آموخته و به افغانستان برگشته است ..."

همچنان، یک منبع حکومتی ولایت بدخشان در ماه سپتمبر 2013م اظهار داشت که یکنفر تبعه پاکستان را که میخواست با استفاده از لباس زنانه دست به خرابکاری بزند، دستگیر نمودند.

(ادامه دارد)

